

Куцата гжска.

Живѣли въ бѣдна кжщица край селото свекърва и снаха. Отишла единъ пжтъ свекървата на полето. Гледа, срѣдъ полето стои на единъ кракъ гжска и цѣла трепере. Приближила се свекървата. Какво чудо?— Гжската била дива и не хвъркала.

Огледала тя птицата и видѣла, че кракътъ ѝ билъ строшенъ и кръвь капѣла отъ раната.

Старата взела прѣдпазливо птицата въ ржцѣ, прѣвѣрзала ѝ крака, па ѝ направила топло гнѣзденце у дома си. Почнала старата да се грижи за гжската, а снахата ходи и се надсмива: „Гледай ти, какъ старата си играе! Като че ли е обезумѣла“.

Скоро раната заздравѣла и гжската могла свободно да хвърчи.

— Хайде хвъркай си свободно, не ти е нужно вече моето гледане, казала свекървата и пуствнала гжската.

Ала гжската не хвърквала, стояла прѣдъ нея съ протегнатата шия и крякала: „кря-кря-я!“

— Право, ти си слаба още! помислила добрата жена. — Страхувашъ се да не гладувашъ изъ пжтя.

Тя се повърнала вкжщи. насипала зърна въ кърпичка и я вѣрзала на шията. Тозчасъ гжската размахала крилѣ и полетѣла.

Слѣдъ три дни стоятъ свекървата и снахата вкжщи и чуватъ на самата врата „кря-кря-я!“